

fejls, og man faa lader os løbe. Det kan jo hænde enhver; selv om vi ere Landstingsmænd og muligvis højt oppe i Rangforordningen, kan det godt hændes; og selv om det i Reglen ikke hænder saadanne fine Folk, kan det jo hænde meget hæderlige Borgere, og jeg skal da til enhver Tid staa paa, at honnøtte og ordentlige Folk skulle ikke være udsatte for, at man giver Politibetjente en saadan Myndighed, at de ganske vilkaarlig kunne tage og anholde en, uden at man maaste nogen Sinde bliver stillet for en Dommer. At Anhølbelse navnlig her i Kjøbenhavn til visse Tider i alt Fald ere blevne misbrugte, ser man daglig Eksempler paa. Det er jo forfærdelige Ting, der komme frem. Vi saa forleden, at en Politibetjent blev dømt, fordi han havde taget en lille Dreng og givet ham Prngl og maltrakteret ham paa det allerverste, fordi han gik ud fra, at han var skyldig, men saa viste det sig, da Politibetjenten gjorde det, som han burde have gjort fra første Færd, nemlig at undersøge Sagen, at Drengen var uskyldig, og saa lod man ham løbe uden Erstatning og uden noget som helst. Da der saa kom Sag mod Politibetjenten, fik han en Mulkt paa 100 Kr., men vedblev at være Politibetjent. Jeg har selv i min Praksis haft et Tilfælde, hvor Politiet har taget en Dreng op paa Politistationen og hugget ham med Spanstrør — det var en lille Dreng paa 11 Aar — indtil han tilstod. Da han saa havde siddet lidt og havde grædt, tog han Mod til sig og sagde: det er dog ikke mig, og saa tog man Spanstrøret frem igen og gav sig til at juble ham. Der er en forkeret Aand i Politiet, og det er den, der skal modvirkes ved, at man søger at begrænse dets Myndighed. Det Princip, der ligger i Lovforlaget, haaber jeg utvivlsomt vil blive gennemført, naar vi en Gang komme til en Retsplejereform, nemlig at ogsaa Anhølbelse som Regel skal dekretes af Dommerne, og kun undtagelsesvis skal Politiet have Lov at anholde. Naa, saa vil den ærede Taler og maaste mange andre ærede Medlemmer sige: Ja, men saa slippe mange Forbrydere fri. Ja, muligvis slippe de fri; men om de nu ogsaa løbe til Amerika, Herregud, saa ere vi af med dem, og saa er Ulykken ikke saa stor. Jeg mener, at det er vigtigere, at hæderlige og uskyldige Borgere ikke komme til at lide, end at ogsaa en eller anden Forbryder skulde slippe fri, og det maa de Herrer Forhørsdommere og enhver, der har med Justitsen at gøre, bøje sig for. Det er den borgerlige Opfattelse, vi kunne ikke alle sammen være Forhørsdommere og anfatte ved Justitsen, der maa ogsaa være Plads for os andre

Borgere til at hævde vore Rettigheder. Vi have nok af Embedsmænd, af Bureaukrati og Politi, lad os nu en Gang faa Borgerstanden frem til at hævde sine Rettigheder ved Lovgivningsforanstaltninger!

Naa jeg til Slutning blot endnu sige, at paa det fremrykkede Stadium, vi nu ere i Samlingen, og navnlig under de nuværende ekseptionelle Forhold, hvor vi vel næppe kunne siges at have et Ministerium eller en Justitsminister — jeg ser, at den ærede Justitsminister er til Stede, saa at vi vel kunne glæde os ved at høre en Udtalelse af ham, men den kan jo ikke fremkomme med den Autoritet som under andre Forhold — under disse Omstændigheder kunne vi vanskelig faa nogen Bekræftelse paa, at den store Retsplejereform er sin Ende nær eller endogaa blot snart vil kunne forelægges Rigsdagen, og naar det er saa, vil jeg rigtignok endnu mere anbefale ærede Medlemmer at modtage dette Lovforslag med Venlighed, sende det til et Udvalg, og hvis der gives Tid og Lejlighed dertil, behandle det velvilligt og navnlig fra det Synspunkt, at vi slet ikke spørge om de øvrige Processprincipper, om det er et affusatorisk eller inkvisitorisk Princip, men blot med det for Dje, at vi ønske Borgerne stillede med Hensyn til Anhølbelse og Varetægtsfængsel efter det Kulturstandpunkt, hvorpaa Danmark nu staar. Om Forslaget passer bedre til det ene eller det andet Processprincip, bliver et underordnet, et sekundært Spørgsmaal. Lad os først og fremmest saa at vide: Hvilken Myndighed ville vi give Forhørsdommerne og Politiet. Det er et Kulturspørgsmaal. Naar man hører Inkvisitorer og Forhørsdommere tale, skulde man tro, at man ikke er kommen videre frem i Danmark end i Tyrkiet. Naturligvis gives der Samsund og Kulturtilstande, hvor den Slags Frihed ikke kan eksistere, fordi man ikke har det Maal af Kultur, som hører med til, at virkelig oplyste, civilisatoriske Principper kunne gøre sig gældende. Men jeg siger atter som en jævn Borger: Vi ville ikke lade os belære af de Herrer Politimænd og Forhørsdommere om, at Danmark skulde staa saa langt tilbage i Kultur, at det, der er indført og anerkendt i omtrent hele den øvrige civiliserede Verden, skulde vi ikke være fremmelige nok til at kunne tage op. Det er ikke alene i England og Amerika, i hele den angelsaksiske Verden, at det er gennemført, men ogsaa i Frankrig, Tyskland, Østerrig og i Norge for nylig, altsaa i alle de europæiske Stater, undtagen Tyrkiet, Sverige og Danmark. Det er noget, jeg ofte har haft Lejlighed til at sige — i alt Fald til at